ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Bc. J. K., DiS.**, zast. JUDr. Tomášem Zejdou, advokátem, se sídlem Murmanská 1250/5, Praha 10, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2012, č. j. 57 A 15/2012 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 27. 9. 2012, č. j. 57 A 15/2012 - 28, odmítl žalobu žalobce na ochranu proti nečinnosti žalované ve věci vydání osvědčení o řádném ukončení studia na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. V odůvodnění soud uvedl, že z podání žalobce nebylo zřejmé, zda mínil některou z žalob ve správním soudnictví, a pokud se jednalo o žalobu na nečinnost správního orgánu, tak podání nesplňovalo zákonné náležitosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Soud žalobce vyzval k doplnění náležitostí žaloby podle typu řízení, které hodlal iniciovat, a poučil jej, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud žalobu odmítne. Na výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 4. 4. 2012, ve kterém však rozhodující skutečnosti nedoplnil. Neuvedl, v čem spatřuje nečinnost správního orgánu, kdy a jaké ukončil studium, kdy marně proběhla lhůta pro vydání osvědčení, o jaký právní předpis své tvrzení opírá, jaký konkrétní prostředek k ochraně proti nečinnosti uplatnil, zda o něm bylo rozhodnuto a jak. Také závěrečný návrh zůstal neurčitý, neboť žalobce odkázal na původní petit, v němž chyběla

individualizace požadovaného osvědčení (studijní obor, studijní program). Věcnému posouzení žaloby bránila okolnost, že žalobce k výzvě soudu neodstranil vady žaloby přesto, že ve výzvě bylo specifikováno, které úpravy bylo třeba v žalobě provést. Soud proto žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které namítal, že soud nebral v úvahu předestřené důkazy a neopatřil si důkazy od žalované. Konstatoval, že v žalobě doložil materiály o tom, že byl řádně přijat do magisterského studijního programu Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni; zde je dostatečně popsán studijní obor. Argument soudu, že není možno žalobní petit splnit pro neurčitost studijního oboru, označil stěžovatel za lichý. Skutečnost, že se domáhal splnění povinnosti správního orgánu, stěžovatel soudu doložil dopisy proděkance a děkanovi. Doložil také zamítavé stanovisko fakulty. Stěžovatel neví, jakým dalším způsobem měl fakultu nutit k vystavení osvědčení. Podotkl, že si byl při podání žaloby vědom toho, že soudci Krajského i Okresního soudu v Plzni vyučují na tamní právnické fakultě. Připustil, že neuvedl, do kdy mu má být osvědčení o ukončení studia vydáno. Doplnil, že termín není možné určit, protože musí být splněny určité náležitosti. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, „[j]*e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel své podání nazval „*Žaloba o plnění závazku právnické fakulty Západočeské univerzity*“. Stěžovatel v tomto podání uvedl, že byl v roce 2003 přijat k řádnému studiu na Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni, ve dnech 16. 1. 2009 a 19. 5. 2009 vykonal státní závěrečné zkoušky, žalovaná mu však odmítla vydat osvědčení o studiu. Navrhl, aby soud vydal tento rozsudek: „*Žalovaná je povinna vydat osvědčení o řádném ukončení studia na právnické fakultě západočeské univerzity v Plzni.*“

Usnesením ze dne 22. 3. 2012, č. j. 57 A 15/2012 - 8, krajský soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů odstranil vady podání tak, že uvede, čeho se týká, tj. o jaký typ podání se jedná. Dále jej vyzval, aby ve stejné lhůtě doplnil zvláštní náležitosti

žaloby podle toho, zda se jedná o žalobu proti rozhodnutí, na ochranu proti nečinnosti, nebo na ochranu před nezákonným zásahem. V odůvodnění soud jednotlivé žalobní typy a jejich náležitosti podrobně popsal. Současně stěžovatele poučil, že nebudou-li vady podání odstraněny a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud žalobu odmítne.

Na tuto výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 4. 4. 2012, ve kterém uvedl: *„Dopisem ze dne 4. 1. 2011 jsem se domáhal pomoci od proděkanky pro studijní záležitosti právnické fakulty Západočeské univerzity JUDr. P. J. Zde jsem nastínil problémy a žádal jsem o pomoc při řešení těchto problémů tak, aby byla celá situace vyřešena ke spokojenosti obou stran. Odpověď paní proděkanky mne neuspokojila a tak probíhala korespondence i v následujících měsících. ... V dopise ze dne 15. června 2011 jsem vyzval pana děkana právnické fakulty Prof. K. R., aby mně bylo vystaveno osvědčení o ukončení studia, kde jsem poukázal i na interní předpisy vydané Západočeskou univerzitou, které nebyly ze strany fakulty dodržovány. Na základě tohoto dopisu bylo odpovězeno paní proděkankou dopisem ze dne 7. července 2011, ve které uvádí zamítavé stanovisko a odkazuje na elektronický systém, který je platný od prosince 2009, tedy po řádném ukončení mého studia.“* Ohledně návrhu výroku rozsudku stěžovatel odkázal na obsah žaloby.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že z obsahu žaloby a jejího doplnění nepochybně vyplývá, že se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

Citované ustanovení vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2181/2011, www.nssoud.cz).

Na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde je předmět soudního řízení jednoznačně vymezen žalobou napadeným správním rozhodnutím, musí žalobce v žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu daleko přesněji a podrobněji popsat, čeho se domáhá. Žalobce musí konkrétně specifikovat, v jakém řízení nebo konání je správní orgán nečinný a o kterém jeho právu či povinnosti nevydal správní orgán rozhodnutí nebo osvědčení. Současně je nutné řádně vylíčit všechny rozhodné skutečnosti, aby měl soud podklad pro posouzení splnění podmínek řízení (vyčerpání prostředků k ochraně, včasnost žaloby).

Těmto požadavkům stěžovatel nedostál. Jeho žalobní návrh na vydání osvědčení o řádném ukončení studia na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni totiž není dostatečně určitý a konkrétní k tomu, aby na jeho základě mohl soud uložit žalované povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Krajský soud postupoval správně, pokud za daných okolností stěžovatele vyzval k odstranění vad žaloby a náležitě jej poučil o tom, jakým způsobem má žalobu doplnit. Soud velmi podrobně vysvětlil, jaké skutečnosti mají být obsahem žaloby na ochranu proti nečinnosti a jaké jsou požadavky na návrh výroku rozsudku. Navzdory tomu však stěžovatel výzvě nevyhověl, ačkoliv pro něj (bez ohledu na tvrzené právnické vzdělání) musela být dostatečně srozumitelná.

Stěžovatel zejména neupřesnil, čeho se v daném řízení domáhá. V návrhu výroku rozsudku neuvedl, jaké konkrétní osvědčení má žalovaná vydat a v jaké lhůtě. Požadavek na vydání *„osvědčení o řádném ukončení studia na právnické fakultě západočeské univerzity v Plzni“* nelze považovat za dostačující.

Studium na vysoké škole upravuje zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů. Tento předpis používá pojem *„osvědčení“* v několika různých kontextech, nikoliv však v přímé souvislosti s ukončením studia. Podle § 55 odst. 1 zákona o vysokých školách *studium se řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *dokladem o ukončení studia a o získání příslušného akademického titulu je vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu.*

Řádné ukončení (absolvování) studia dokládá vysokoškolský diplom [srov. § 57 odst. 1 písm. c) zákona o vysokých školách]. Usiloval-li tedy stěžovatel o vydání osvědčení o řádném ukončení studia, není zřejmé, o jaké ustanovení zákona svůj požadavek opíral a čeho se vlastně domáhal. Stěžovatel ostatně ve svém návrhu ani neupřesnil, jaké studium a v jakém termínu ukončil; tyto skutečnosti nebyl krajský soud povinen zjišťovat z jiných předložených dokumentů.

Krajský soud stěžovatele řádně vyzval k odstranění vad žaloby a splnil rovněž svou povinnost poučit jej o možnosti odmítnutí žaloby, nebudou-li vytčené vady ve stanovené lhůtě odstraněny (srov. § 37 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že stěžovatel výzvě soudu nevyhověl a žaloba zůstala natolik nekonkrétní, že ji nebylo možné projednat, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené usnesení o odmítnutí žaloby bylo vydáno plně v souladu se zákonem.

K námitce stěžovatele, že soud nebral v úvahu předestřené důkazy a neopatřil si důkazy od žalované, Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že žaloba stěžovatele vykazovala vady, které bránily jejímu věcnému projednání. Teprve při věcném projednání žaloby může soud přistoupit k provádění důkazů. V daném případě nebylo namístě zabývat se navrhovanými důkazy, neboť žaloba nebyla věcně projednatelná.

S tvrzením o tom, že soudci Krajského i Okresního soudu v Plzni vyučují na tamní právnické fakultě, stěžovatel nespojil žádný procesní návrh a nedal jej do žádné souvislosti s napadeným usnesením. Nejvyšší správní soud se mu proto blíže nevěnoval.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2012, č. j. 57 A 15/2012 - 28, podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšné žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu